

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Vinden fortæller om Valdemar Daae og hans Døttre

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 108. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeeventyr03val-shoot-idm140098737244864/facsimile.pdf> (tilgået 22. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

Der blev tomt i Lo og i Fadebuur, i Kjælder og paa Loft. Færre Folk, flere Muus. Een Rude sprak, een knak, jeg behøvede ikke at gaae ind ad Døren!« sagde Vinden. »Hvor Skorstenen ryger, braser Maaltidet, Skorstenen røg, den, der slugte alle Maaltider, for det røde Guld.

Jeg blæste gennem Borgporter, som en Vægter der blæser i Horn, men der var ingen Vægter!« sagde Vinden; »jeg dreiede Spirets Veirhane, den skurrede, som om Vægteren snorkede paa Taarnet, men der var ingen Vægter; der var Rotter og Muus; Fattigdom dækkede Bordet, Fattigdom sad i Klædeskab og i Madskab, Døren gik af Hængselet, der kom Revner og Sprækker; jeg gik ud og jeg gik ind,« sagde Vinden, »derfor veed jeg god Besked!

I Røg og Aske, i Sorg og søvnløs Nat blev Haaret graat i Skjæg og om Pande, Huden grumset og gul, Øinene saa griske efter Guld, det forventede Guld.

Jeg pustede ham Røg og Aske ind i hans Ansigt og Skjæg; Gje'd kom for Guld. Jeg sang gennem de knækkede Ruder og saabne Revner, blæste ind til Døttrenes Slagbank, hvor Klædrene laae falmede, luslidte, for de maatte altid holde ud. Den Visse var ikke sjungen for de Børns Vugge! Herreliv blev kummerligt Liv! jeg alene var den, som sang høit paa Slottet;« sagde Vinden. »Jeg sneede dem inde, det luner, siger man; Brænde havde de ikke, Skoven var fældet, hvor de skulde hente det fra. Det var klingrende Frost; jeg svang mig gennem Lydhuller og Gange, over Gavl og Muur for at holde mig flink; derinde laae de i Sengen, for Kuldens Skyld, de adelige Døttre; Faderen krøb under Skinddynen. Ikke at bide og ikke at brænde, det er Herreliv! ha- u- ud! lad fare! – Men det kunde ikke Hr. Daas!

»Paa Vinter kommer Foraar!« sagde han, »paa Trang komme gode Tider! – men de lade vente paa sig, vente! – Nu er Gaarden Gjeldsbrev! nu er det den yderste Tid – og saa kommer Gullet! til Paaske!«

Jeg hørte ham mumle ind i Edderkoppens Spind. – »Du flinke, lille Væver! Du lærer mig at holde ud! rives itu dit Spind, begynder Du forfra igjen og fuldender! atter itu – og ufortrøden tager Du igjen fat, forfra! – forfra! det er det man skal! og det lønnes!«

Det var Paaskemorgen, Klokkerne klang, Solen legede paa Himlen. I Feberhede havde han vaaget, kogt og kølet, blandet

14 Madskab] foran dette ord klamme i r, sideskifte i A. 20 sjungen] sjuget D.